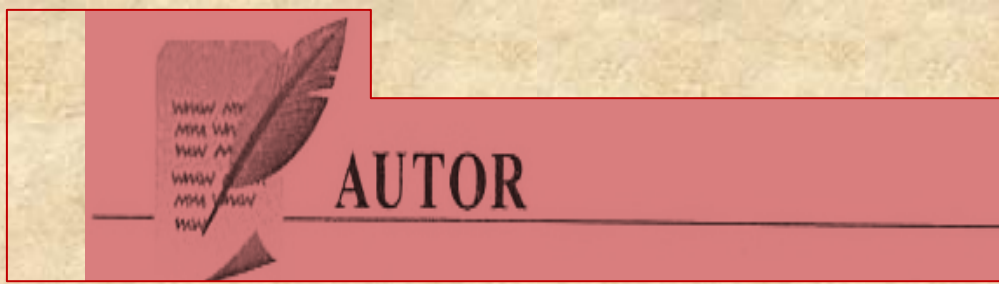

1 și 2 CRONICI

- Cărțile *1 și 2 Cronici* acoperă aceeași perioadă din istoria evreilor ca cea descrisă în materialul de la *2 Samuel* până la *2 Împărați*, deși privită dintr-o altă perspectivă.
- În vreme ce cărțile *1 și 2 Împărați* spun istoria Israelului din punctul de vedere al exilului babilonian, *Cronicile* prezintă istoria evreilor din punctul de vedere postexilic al celor care s-au întors din captivitate în Țara Promisă.
  - Asemenea cărților *Samuel și Împărați*, *1 și 2 Cronici* au fost inițial o singură lucrare. Cele două cărți au fost separate pentru prima dată de traducătorii *Septuagintei* (adică, *Vechiul Testament* grecesc).
  - Numele „*Cronici*” îl avem de la Ieronim, din Biblia sa latinească *Vulgata* (385-405 d.Cr.): *Chronicorum Liber*.

El i-a dat acest titlu cu sensul de

„Cronicile întregii istorii sacre”.

Deși textul nu menționează autorul și data, tradiția evreiască potrivit căreia *Cronicile* ar fi fost scrise de Ezra ar putea fi adevărată. Cu toate acestea, se obișnuiește ca autorul să fie numit pur și simplu „cronicarul”. Unii cred că scrierile *Cronici*, *Ezra* și *Neemia* au același autor; de ex. versetele finale din *Cronici* (2 Cr. 36:22-23) sunt repetate în *Ezra* 1:1-3.

DATA

Dovezile interne arată că scrierile *Cronici* lor au fost probabil compuse undeva în secolul 5 î.Cr.

Cronicile acoperă o perioadă mai lungă de timp decât orice altă carte din Biblie. Genealogiile și narațiunea din 1 Cronici se întind pe perioada de la Adam până la sfârșitul vieții lui David. Cartea 2 Cronici relatează decăderea dinastiei davidice, de la Solomon până la vremea exilului.

TEMAȚICĂ ȘI STRUCTURĂ LITERARĂ (1)

- **Cronicile** au fost scrise pentru rămășița poporului care s-a întors în țară și care a început să reconstruiască Ierusalimul, după cei 70 de ani de captivitate babiloniană. Deoarece exilații care s-au întors au fost în mare parte din Iuda, este prezentată istoria și moștenirea națională și religioasă a regatului de sud (Iuda), arătându-se legătura sa neîntreruptă cu originile patriarhale.
- **Cronicile** sunt scrise dintr-o perspectivă preoțească. Tema istorică principală se focalizează în jurul închinării preoțești a lui Iuda, din vremea lui Saul până la întoarcerea națiunii evreiești în țară, ca urmare a decretului dat de Cir (538 î.Cr.). Această istorie religioasă descrie credințioșia și promisiunile lui Dumnezeu față de poporul Său, puterea cuvântului lui Dumnezeu și rolul central al închinării în viața poporului Său.
- **Templul din Ierusalim** este tema majoră de legătură între 1 și 2 Cronici. Mare parte a textului din *Samuel* și *Împărați* este lăsat deoparte de *Cronici*, deoarece nu are nicio legătură cu această temă. De exemplu, regii din nord nu sunt amintiți, din cauză că au respins închinarea în Templul din Ierusalim, în vreme ce se acordă mare importanță domniilor regilor restauratori ai Templului, din Iuda: **Asa, Iosafat, Ioas, Ezechia și Iosia**. Templul simbolizează prezența lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său și reprezintă o aducere-aminte a deosebitei sale chemări. Templul oferă veriga spirituală dintre trecutul și prezentul poporului.

TEMAȚICĂ ȘI STRUCTURĂ LITERARĂ (2)

- **Genealogia și dinastia lui David**, beneficiarul promisiunilor lui Dumnezeu, prevăzute în legământul davidic (I Cr. 17:3-15), sunt importante în cartea *Cronici*.
- Genealogiile din I Cronici 1-9 pun un accent mare pe **triburile lui Iuda și Beniamin**, deoarece cartea *Cronici* nu **este preocupată** de regatul de nord, ci **de regatul de sud și de dinastia davidică**. Acestea demonstrează faptul că Dumnezeu își ține legământul, păstrând spița lui David de-a lungul secolelor. În acord cu perspectiva preoțească a *Cronicilor*, o atenție specială este acordată și tribului lui Levi.
- Întreaga carte *1 Cronici*, asemenea cărții *2 Samuel*, este **dedicată vieții lui David**. Începe cu genealogia regală a lui David (cap. 1-9), înainte să surprindă anumite evenimente importante din domnia lui David (cap. 10-29).

1 CRONICI PRIVIRE DE ANSAMBLU

AUTOR: se presupune, Ezra; **DATA SCRIERII:** 450-430 î.Hr.; **DESTINATAR:** Poporul Israel

SCOPUL: *Perspectiva spirituală asupra evenimentelor desfășurate între domnia lui David și decretul lui Cir* (538 î.Hr.), care le-a permis evreilor să se întoarcă la Ierusalim și să rezidească Templul. Cartea subliniază importanța absolută a închinării înaintea lui Dumnezeu, atât ca națiune, cât și ca individ.

TEMA PRINCIPALĂ: Suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor evenimentelor

CUVÂNTUL CHEIE: legământul davidic

LECȚIA PRINCIPALĂ: - Iabeț s-a rugat ca Dumnezeu să-și arate bunăvoința față de el (4:10)

- David își demonstrează integritatea și calitățile de conducător prin faptul că refuză să bea apa, pe care trei dintre oștenii lui i-au adus-o riscându-și viața (11:17, 19)
- David s-a bucurat când chivotul legământului a fost adus din nou în Ierusalim (16:7-36)
- David îi organizează pe muzicienii care laudau pe Dumnezeu în Templu (25:1-31)
- La sfârșitul vieții, David îl laudă pe Dumnezeu pentru credințioșia Lui (29:10-19)

PERSONAJE PRINCIPALE: Saul, David, Uza, Solomon

PASAJ – CHEIE: 1 Cronici–17:11-14 prezintă promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui David, că urmașii lui vor fi împărați ai lui Israel pentru totdeauna

REZUMATUL CĂRȚII 1 CRONICI

- ✓ Genealogia de la Adam la împăratul Saul
- ✓ Moartea împăratului Saul
- ✓ Domnia lui David

- ✓ Ultima poruncă dată de David fiului său, Solomon
- ✓ Ungerea lui Solomon ca împărat
- ✓ Moartea lui David

2 CRONICI PRIVIRE DE ANSAMBLU

AUTOR: se presupune, Ezra; **DATA SCRIERII:** 450-430 î.Hr.; **DESTINATAR:** Poporul Israel

SCOPUL: *2 Cronici* descrie domnia împăraților buni ai lui Iuda și prezintă păcatele împăraților răi, dovedind că fiecare dintre ei a influențat, în mare măsură, viața de închinare a poporului lui Dumnezeu.

TEMA PRINCIPALĂ: *Istoria tragică a împărăției lui Iuda, o istorie instabilă și apostată, în comparație cu perioadele scurte și disparate de reformă. Cartea evidențiază linia genealogică a lui David, importanța Templului din Ierusalim și a preoției.*

CUVÂNTUL CHEIE: Templul, Casa lui Dumnezeu, Casa Domnului

LECȚII PRINCIPALE: - 2 Cronici scoate în evidență marea putere a rugăciunii

- Solomon a procedat corect când a cerut înțelepciune de la Dumnezeu (1:7-12)
- După construirea Templului, slava lui Dumnezeu a umplut Templul (5:13, 14)
- Când israeliții L-au lăudat pe Domnul, au fost întotdeauna siguri de biruință (20:20-25)

PRINCIPALELE PERIOADE ÎN CARE AU AVUT LOC REFORME:

În timpul domniei lui Asa – 2 Cron.15: 1-19

În timpul domniei lui Iosafat – 2 Cron.17:6-10

În timpul domniei lui Iehoiada și Ioas – 2 Cron.23:16-19

În timpul domniei lui Ezechia – 2 Cron.29:1-31:21

În timpul domniei lui Ioas – 2 Cron.34:1-35:27

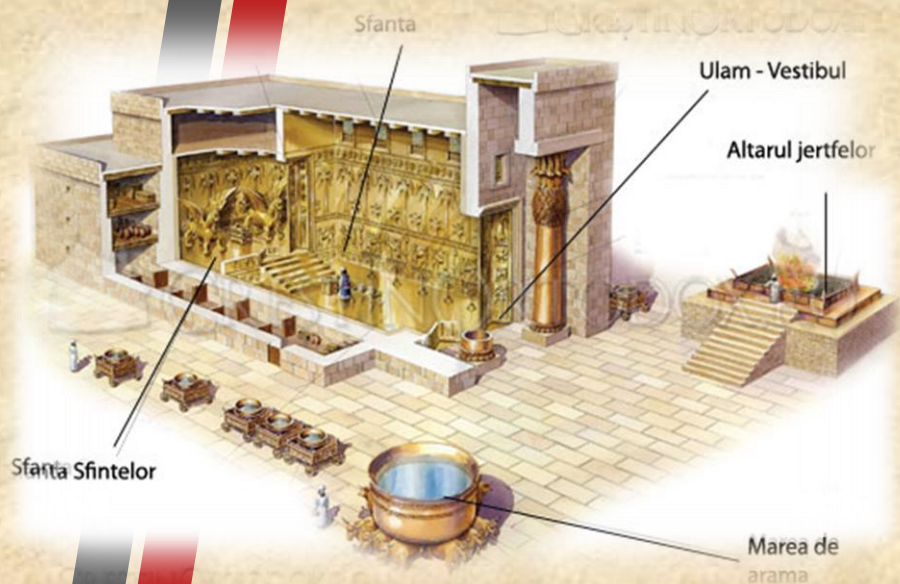
PERSONAJE PRINCIPALE: Împăratul Hiram, Solomon, împărăteasa din Seba, Roboam, Asa, Iosafat, Ahab, Ioram, Ioas, Ozia, Ahaz, Ezechia, Manase, Ioas, Cir

PASAJ – CHEIE: 2Cronici–7:14-16 Dumnezeu promite că-i va ierta pe cei ce se căiesc de păcatele lor

REZUMATUL CĂRȚII 2 CRONICI

- ✓ Domnia lui Solomon
- ✓ Construirea Templului
- ✓ Bogăția și faima lui Solomon

- ✓ Greșeala lui Roboam
- ✓ Istoria lui Israel și Iuda

TEMPLUL din IERUSALIM

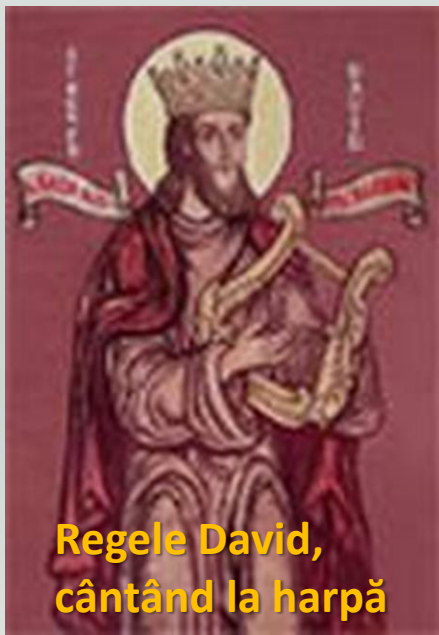
- ❖ **Templul din Ierusalim** a reprezentat centrul vieții religioase a poporului evreu.
- În acest sanctuar dedicat închinării înaintea singurului Dumnezeu adevărat, preoții aduceau jertfe înaintea lui Dumnezeu pentru a face ispășire pentru păcatele poporului Israel.
- Prin slujbele de la Templu, evreii își dedeau viața respectării legilor și învățăturilor Creatorului lor.
- ❖ Înainte de construirea Templului, evreii au folosit **Cortul întâlnirii** ca loc de închinare. În cea mai mare parte a istoriei lor, **Cortul** a fost transportat dintr-o parte în alta, însoțind pe poporul Israel în peregrinările sale (Ex. 40).
- ❖ Însă după ce poporul s-a stabilit permanent în Țara Promisă, Dumnezeu a poruncit prin slujitorul Său, David să fie construit Templul. Această structură arhitecturală bogat ornamentată, dedicată închinării, avea să fie un element permanent al orașului-capitală (1 Cr. 28).

Arta muzicii la evrei

- Muzica era arta care se bucura de cea mai mare prețuire la evrei, nelipsită în cele mai felurite ocazii.
- În Temple (Sinagogi), practicile liturgice se desfășurau prin:

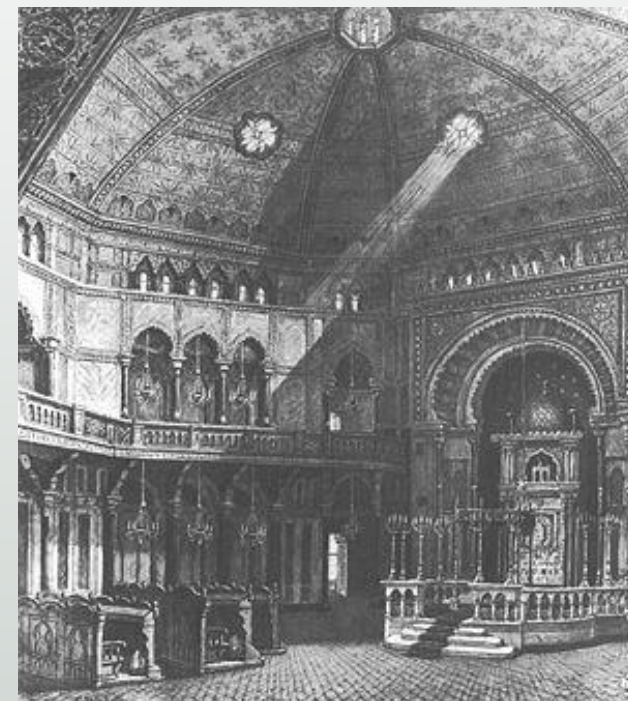
- Cânt vocal – Muzică instrumentală – Dansuri liturgice

Psalmii erau citați într-o formă de recitare cântată cu ajutorul unor **neumi** marcați deasupra textului – **psalmodiere**, fie de către o singură persoană, fie de o persoană careia îi dădea răspunsurile comunitatea, fie coral.

Regele David,
cântând la harpă

- ✓ Numărul muzicanților de profesie era enorm: din cei **38 000 de leviți**, **4000 erau muzicanți**, împărțiți în **24 de grupări (cete)**, cu **12 conducători**. (1Cron25:1-7)
- ✓ Muzicanții formau o castă închisă și erau educați în **școala de muzică a templului din Ierusalim**.
- ✓ Existau **mari ansambluri vocal-instrumentale**, atât pe lângă marele Templu, cât și la curte.

Templu- Sinagoga

INSTRUMENTELE MUZICALE

• Instrumentele muzicale aveau o repartitie pe categorii sociale:

- a. Preoții
- b. Leviții
- c. Poporul

a. Instrumente de suflat:

preoții – cornul de berbece
(rudimentar, fără muștiuc) și
– trâmbița (trompeta)

Shofar-corn

Hatzutzura - trompeta

1. **shofar** semn de adunare a poporului
2. **hatzutzura** – trompeta de argint, lungă de 4 coți (aprox. 1.20m), care dădea semnalul la începutul sacrificiilor rituale;

c. Instrumente de percuție:

poporul – tamburine, clopote, gonguri, timpane

Oamenii din popor mai cântau la petrecerile populare cu *cimpoiul*, *flautul cu ancie* sau *sistra egipteană*

b. Instrumente cu coarde:

leviții: Lira - Harpa - Psalteriul

Chinor -lira

Nevel-harpa

În Ierusalim s-au construit de fapt **trei temple diferite** într-un răstimp de aproximativ 1000 de ani din istoria evreilor. Toate trei au fost construite pe același perimetru -un deal cunoscut sub numele de *muntele Moria*, în partea de est a orașului sfânt (2 Cr. 3:1).

- Primul Templu, construit de regele Solomon, aproximativ în anul 960 î.Cr., a fost construit pe o platformă de trei metri înălțime, prevăzută cu 10 trepte care duceau spre intrarea flancată de doi stâlpi din piatră. La construirea lui au contribuit mii de muncitori și meșteșugari (1 Împ. 6-7; 2 Cr. 3-4). Această clădire a fost distrusă de babilonieni în 586 î.Cr., când au ocupat Ierusalimul.
- Dar Cir, împăratul Persiei, a autorizat reconstruirea acestei clădiri pe aceeași temelie, când le-a dat voie evreilor să se întoarcă în Ierusalim (Ezra 1).

Această construcție, cunoscută sub numele de *Templul lui Zorobabel*, a fost finalizată în jurul anului 515 î.Cr., la insistențele profeților Hagai și Zaharia (Ezra 6:13-15).

- Câțeva secole mai târziu, Irod cel Mare, conducătorul roman al Palestinei, a poruncit construirea unui al treilea Templu - o clădire din piatră și aur, bogat ornamentată, de culoare crem - pentru a liniști poporul iudeu. Acest Templu a fost clădirea la care S-a referit Isus, când a vorbit despre învierea Sa (In. 2: 19-20). După cum a profetizat El, acest Templu a fost distrus de romani după aproximativ 40 de ani de la învierea și înălțarea Sa -în anul 70 d.Cr.

Consemnările cu privire la *Templul lui Solomon* care apar în Vechiul Testament indică faptul că acesta avea o curte interioară, precum și o curte exterioară. Cele trei obiecte importante din curtea interioară erau:

- (1) altarul de bronz folosit pentru arderile-de-tot (1 Împ. 8:22, 64; 9:25);
- (2) marea de bronz, în care era apă pentru spălarea ritualică a preoților (1 Împ. 7:23-26); și
- (3) doisprezece boi, care erau tot din bronz turnat și țineau pe spate marea de bronz (1 Împ. 7:25).

În curtea interioară exista o zonă cunoscută drept Locul Sfânt, unde se aflau: altarul de aur pe care se ardea tămâie, masa cu pâinile pentru punerea înaintea, cinci perechi de sfeșnice și uneltele folosite la aducerea jertfelor (1 Împ. 7:48-50).

Dincolo de această zonă se afla o încăpăre cunoscută drept Locul Preasfânt sau Sfânta Sfintelor, în care numai marele-preot avea voie să intre. Chiar și el putea să intre acolo doar o dată pe an - în Ziua Ispășirii -, când intra să facă ispășire pentru păcatele sale și apoi pentru păcatele poporului (Lev. 16).

În această încăpăre se afla chivotul legământului, înăuntrul căruia erau puse tablele cu Cele Zece Porunci. Prezența lui Dumnezeu se arăta în Locul Preasfânt sub forma unui nor (1 Împ. 8:5-11).

Isus și Templul din Ierusalim

Isus S-a raportat la Templu în mai multe feluri. El a arătat respect față de Templu și l-a numit „Casa Tatălui Meu” (In. 2: 16). Zelul Său L-a motivat să curețe Templul de vânzătorii care tăceau comerț cu animale pentru jertfă, sporcând astfel „Casa de rugăciune” (Mc. 11:15-17).

Dar, cu tot respectul Său față de Casa lui Dumnezeu, Isus a transmis învățătura că El este mai mare decât Templul (Mt. 12:6).

Superioritatea Lui față de Templu a fost demonstrată prin ruperea de sus până jos a perdelei din interiorul Templului, în momentul când Isus a murit (Mt. 27:51).

Perdeaua era atârnată la intrarea în Locul Preasfânt din Templu pentru a împiedica intrarea altcuiva decât a marelui-preot evreu. Ruperea perdelei simboliza faptul că orice credincios avea acces nemijlocit la Dumnezeu, prin Fiul Său, Isus Cristos, datorită morții Sale sacrificiale în locul nostru.